

2. Deževno nedeljsko jutro

Zadnja septembrska nedelja je bila deževna. Že od zgodnjega jutra je deževalo, pravzaprav že skoraj vso noč. Ozka ulica na robu mesta je bila prazna. Vrtovi na obeh straneh so samevali, dež je zbijal zemljo na gredicah, jesensko cvetje je sklanjalo težke, mokre glave proti tlom. Tudi prometa ni bilo veliko. Ob vrtnih ograjah so tudi parkirani avtomobili čakali na lepše vreme, njihovim lastnikom se ni ljubilo vstati. Tudi za zaprtimi okni je bilo še vse tiho, kaj je lepšega, kot spati v deževnem nedeljskem jutru!

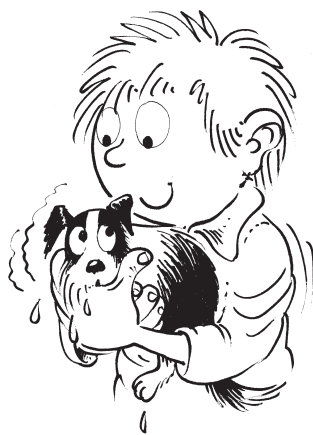
Zbudiš se, prisluhneš – škrebļanje dežja na okenski polici! Odpreš eno oko – kljub napol dvignjenim roletam je v sobi temačno, med gostimi kapljami vidiš obrise mokre sosednje strehe in ... zapreš oko, se obrneš, pokriješ čez glavo in spiš dalje! Še malo! Saj ničesar ne zamujaš.

Vendar tam pred vrtnimi vrati se nekaj premika! Skriva se med ograjo in avtomobilom. Trese se. Kaj je to? Premražen, moker, prestrašen psiček? Hodi od vrat do vrat. Ne ve, kje je? Ne najde domov? Se je izgubil? So

ga prejšnji dan v ulico prinesli otroci, ki so ga kje našli, potem pa so ga pustili kar zunaj, ko so se zvečer razgubili po svojih domovih? Ali pa ga je celo kdo od drugod pripeljal tja in odvrigel iz avtomobila, ker mu je bil odveč?

Tava in cvili, se ustavi, prestrašeno odskoči, če sliši hrumenje vozila na cesti, a teh je na srečo v tem zgodnjem jutru zelo malo. Poskuša najti zavetje, odprta vrata na vrt, nadstrešnico, kamor bi se lahko zatekel ... A ulica je prazna, nikjer ni nikogar, ki bi mladiča sploh opazil, kaj šele, da bi ga vzel pod streho in mu ponudil kaj za pod zob.

Da, tudi lačen je že. Predvsem pa prestrašen. In osamljen. Njegovo cviljenje je vedno glasnejše. Potem pa, ko že obupa, ko se mu zdi, da ga nihče ne sliši, da je vsa ulica izumr-

la, pred nekimi vrtnimi vrati sede, ni mu pomembno, da njegov črni repek z belim čopkom na vrhu leži v luži ... in zalaja. Najprej tiho, nato vedno glasneje! Kliče: »Tukaj sem!« Prosi: »Naj me kdo reši! Naj me spusti pod streho! Naj me vzame v naročje!« ... Tišina. Ulica spi. Dež pada vedno močneje.

Mali črno beli kuža s pikami po tačkah in rjavima lisama nad očmi, ki zaradi tega delujejo še bolj prestrašene, zamišljene in začudene, spet cvili ... in laja ... in ... vrata hiše se odpro!

Nekdo prihaja proti njemu. Ne prihaja, ampak teče, zaradi dežja! Vrtna vrata zaškripljejo, fantovske roke se stegujejo proti kužku, prijazen glas mu nekaj šepče ... Kuža se ne prestraši, seveda ne! Končno se ga roke dotaknejo in dvignejo, fant ga stisne k sebi, kljub temu, da je psiček ves premočen, in odnese v hišo.

Prijaznost, toplina, varnost človekovega naročja ... mali kuža kar nenkrat začuti, da bo še vse dobro! ... In hvaležno polži fanta po obrazu!